

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਸੀ.ਜੇ., ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਡੀ.ਕੇ ਮਹਾਜਨ,

ਜੇ.ਜੇ. ਐਮ/ਐਸ/ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ—ਜਵਾਬਦਾਰਾ।

1963 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰਬਰ 74 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ।

ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XXXIV)- ਸੈਕਸ਼ਨ 96 ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ-ਨਿਯਮ 17- ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ- ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਦਾ—ਕਦ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਆਯੋਜਿਤ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 96 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 17, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੈਧ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 96(1) (ਬੀ) ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। -

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਇੱਕ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸਕੀਮ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ-ਪੇਸਟਾਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਰਫ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ : ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਅਸਲ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਦਾਹਰਨ

ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਉਪਯੋਗੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

1963 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਕੇਸ ^{ਰੋਕਰ} ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 31 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਸ਼੍ਰੀ ਡੀ. ਫਲਸ਼ੇ, ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਦੀ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1963 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਧਾਰਾ 75(2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 2,316.46 nP: ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1960 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਵਜੋਂ, ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ।

ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਮੁਨੀਜਰਾਲ, ਐਸ.ਐਸ. ਚੀਂਗਰਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਜੇ.ਐਨ ਕੋਸ਼ਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਐਮ:ਆਰ: ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਕੇ.ਐਲ.ਕਪੂਰ, ਰਜਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਵੀ.ਕੇ. ਸੂਰੀ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਦੁਆਰਾ , ਜੋ.-ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ, 1948 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ) ਦੀ ਧਾਰਾ 96(I)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ। ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰੀਜਨਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (1), ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ.

ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ) ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਰਾਹੀਂ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ 2,316.46 ਰੁਪਏ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 75(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ । ਐਮ/ਐਸ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ, ਯਮੁਨਾ ਨਗਰ ਤੋਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਵਜੋਂ nP । ਸ਼੍ਰੀ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਇੰਡੀਆ ਟਿੱਬਰ ਵਰਕਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਮੈਨੇਜਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। 31 ਦਸੰਬਰ , 1957 ਤੋਂ 30 ^{ਸਤੰਬਰ , 1958 ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1960} ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ। ਵਿਵਾਦਤ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ 25 ਜੁਲਾਈ, 1960 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ 6 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਨਵਰੀ, 1962। ਹੋਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਟਾਈਮ-ਬਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 17 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਈ ਐਮ/ਐਸ ਆਰ ਕੇ ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਐਮ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਸਮਾਂ-ਬਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰ.ਕੇ.ਬੇਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। .

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਆਈ ਸੀ ,

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਭਰੋਸਾ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ (3) ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਇਹ ਅਪੀਲ 1 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ, ਖੰਨਾ ਜੇ. ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਬਣਾਏ 17 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸਵਾਲ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: -

96. (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਪਿਛਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ:-

(ਬੀ) ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ।

(h) ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ।

“ਨਿਯਮ 17(1) ਸੀਮਾ” - ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕਾਰਨ

ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਕੋਲ ਉਕਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕਾਰਨ ਸਨ।

(2) ਇੰਡੀਅਨ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1908 (IX ਦਾ 1908) ਦੇ ਭਾਗ II ਅਤੇ III ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਅਜਿਹੀ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉਹ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਸਾਡੇ ਦ੍ਰਿੜ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਯਮ 17 ਧਾਰਾ 96 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਧਾਰਾ 96(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (h) ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 17 ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਨਾਲ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਹੀ ਸੀ। ਇਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਨਿਯਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 96(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (ਬੀ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਐਚ) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ। . ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਗਲਤ ਸਰੋਤ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਾਠ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਤੁਰੰਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ (h) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਜਾਂ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਐਕਟ। ਕਲਾਜ਼ (h) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਪੱਖ ਵੱਲ ਮੈਂ ਹੁਣ ਮੁੜਦਾ ਹਾਂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਮੁੰਜਰਾਲ ਨੇ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ

ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਨਿਯਮ 17 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅੱਲਾ ਹਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਆਪਣਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਸਰਜ਼ ਏ ਕੇ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਕਰਮਚਾਰੀ* ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ

(4) ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਬਨਾਮ ਵਿਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ। ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ

(3) ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੋਖ ਕੇ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਚੜ੍ਹੀਆਂ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਈ. ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਫੈਸਲਾ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 96(1) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ 17 ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿਚ ਧਾਰਾਵਾਂ 80 ਅਤੇ 82 ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 17 ਤਾਂ ਹੀ ਅਸੰਗਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਸੀ. ਸੈਕਸ਼ਨ 80 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 80 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਯਮ 17 ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 16 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਵਿਧੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਬਿਹਤਰ ਸੀ: -

“ਯੂਪੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਯਮਾਂ (1952) ਦਾ ਨਿਯਮ 17 ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ. 75(2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਸ ਦੇ

ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਐਕਟ ਦਾ 96(1) (ਬੀ)। ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦਾ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ:

ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ S. 75(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਹਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਰਿਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਹਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ. 85 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 68 ਅਤੇ 94 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸ. 75 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜੇਕਰ ਦੋ ਵਿਕਲਪਿਕ ਰੀ-ਮੈਡੀਜ਼ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹਨ ਪਰ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 80 ਅਤੇ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਖਾਸ ਮਿਆਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਉਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਵੱਲ ਵੀ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) 'ਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਸਮੇਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਮੇਤ" ਨਿਯਮਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੌਖਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਖੇਤਰ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ . ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਕੰਵਰ (5) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ AP ਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਲਈ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ

ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੱਤਰਾਂ ਦਾ ਪੇਟੈਂਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਭਿਆਸ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ (ਸਥਾਈ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਭਾਗ ਤੋਂ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। 34, ਪੀ. 78, ਕਾਲਮ II, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਬਦ "ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵੀ "ਪਲੀਡਿੰਗ", "ਸਬੂਤ" ਅਤੇ "ਅਭਿਆਸ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ "ਅਭਿਆਸ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਰਸ। ਸ਼ਬਦ "ਅਭਿਆਸ" ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਚਲਾਉਣ ਅਤੇ ਚਲਾਉਣ ਦੇ ਰੂਪ, ਢੰਗ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪੜਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਬੰਧਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ, ਹੰਟ ਬਨਾਮ ਰੇਸੇਨਬੇਮ ਗ੍ਰੇਨ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (6) ਵਿੱਚ ਇਲੀਨੋਇਸ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 96(1) (ਬੀ) ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਕੀਮ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇੱਕ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮੈਸਰਜ਼ ਸੇਲਰ ਵਰਕਸ ਬਨਾਮ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (7) ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਨਿਯਮ 17 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਤਰਕ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 96 ਸਮੇਤ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਬੈਂਚ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੁੱਖ-ਨੋਟ ਹੁਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਵੇ: -

“ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ

ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ, ਸਪਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ (ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜ) ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀਮਾ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਹਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 96(ਬੀ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਥ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜੇਕੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਸਮਝਣਾ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ. 96(ਬੀ) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮਦਰਾਸ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੋਰਟ ਰੂਲਜ਼, 1951 ਦਾ ਆਰ. 17, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਰਾਜ ਦੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਸਬੰਧਤ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਧਾਰਾ 75 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲਕ ਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੀ ਲਿਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 17 ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਖਤ ਨਿਯਮ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਤੀਜਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਨੂੰ ਅਤੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ।

ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨਿਯਮ 17 ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਬਕਾਏ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਰ

ਰੋਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗੁਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਸ਼ਲ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦੀ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ ਨੰਬਰ 13 ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ VII ਦੀ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨੰਬਰ 4 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਸੀਮਾ" ਨੂੰ "ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐੱਲ. ਕਪੂਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਮੈਸਰਜ਼ ਸੋਲਰ ਵਰਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਨੇ, ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੱਟ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40(4) 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਖ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਰਕਮ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ: ਇਹ ਰਕਮ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ: ਟਰੱਸਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਟਰੱਸਟੀ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਨਾ ਹੀ ਟਰੱਸਟੀ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਸੌਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਲਈ ਜਾਂ ਟਰੱਸਟ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ: ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਟਰੱਸਟੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਬਾਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। : ਪਹਿਲਾਂ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਪੇਸ਼ਗੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕਪੂਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵੀ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ

ਡੈਲੀਗੇਟ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵੇਲੇ, 'ਸੀਮਾ' ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
'ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ' ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

ਕੇਂਦਰੀ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ।

1. 1956 ਦੇ ਜੀਵਨ ਬੀਮਾ ਐਕਟ 31 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਅਤੇ 48 (2) (f)।
2. 1939 ਦੇ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ IV ਦੀ ਧਾਰਾ 68(2) (ਬੀ) ਅਤੇ (ਜੇ)।
3. ਸੈਕਸ਼ਨ 56(2) (ਆਰ), ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰੋ ਪਰਟੀ ਐਕਟ 31 ਆਫ 1950,
ਅਤੇ
4. 1950 ਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਐਕਟ 43 ਦੀ ਧਾਰਾ 28(2) (ਸੀ)।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨ।

1. 1948 ਦੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ 46 ਦੀ ਧਾਰਾ 27(2) (r)।
2. 1951 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਫਾਰਵਰਡ ਕੰਟਰੈਕਟ ਟੈਕਸ ਐਕਟ VII ਦੀ ਧਾਰਾ 22(2) (1)।
3. ਪੰਜਾਬ ਬੇਟਰਮੈਂਟ ਚਾਰਜ ਅਤੇ ਐਕਰੀਏਜ ਰੇਟ ਐਕਟ, II ਦੀ ਧਾਰਾ 19(2) (f)।
4. ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨਜ਼, ਟਰੇਡਜ਼, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਐਂਡ ਐਂਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ (ਸੇਧ) ਐਕਟ 10 ਦੀ
ਧਾਰਾ 3(h), 1956 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਵਿੱਚ ਸੇਧ, ਅਤੇ
5. 1952 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ XI ਦੀ ਧਾਰਾ 9(c)।

ਸ੍ਰੀ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਸੀਡਿੰਗ _ ਉਸਨੇ ਨਿਊ ਪੀਸ ਗੁਡਸ ਬਜ਼ਾਰ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ, ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (8) 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਲਈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਮੁਢਲਾ ਅਤੇ ਮੁਢਲਾ ਫਰਜ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਦਰਾਸ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਸੋਚ ਨਾਲ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ *ਮੈਸਰਜ਼ ਸੈਲਰ ਵਰਕਸ (7)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪਹੁੰਚ, ਤਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਟਾ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40(4) ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। : ਐਕਟ ਦੀ ਆਮ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸਕੀਮ, ਜੋ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 96 ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਅਤੇ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ, ਵੀ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ *ਮੈਸਰਜ਼ ਆਰ.ਕੇ. ਬੇਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (2)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 17 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ *ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।* ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਐਡ. ਇਹ ਦਲੀਲ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਲਈ ਕਾਫੀ ਕਾਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਸੀ। ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਹਾਜਨ ਜੇ. ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ। *ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1)* ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਸ. ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ, ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। *ਮੈਸਰਜ਼ ਏ ਕੇ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (4)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਤਰਕ ਕਾਫੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਠੋਸ ਆਲੋਚਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਮਾਰ ਹੋਣ, ਜਣੇਪਾ ਅਤੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਸੱਟ ਲੱਗਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਝ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਵੀ। ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਸਟੇਟ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਬਾਡੀ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਜਿਸਦੀ ਸਥਾਈ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਮੋਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਰਾਜ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ

ਲਈ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਖਾਨਿਆਂ ਅਤੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ ਬੀਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜੁੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ: ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਅਵਧੀ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਉਜਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਉਸ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਸੂਚੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਕੀਮ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜੁੰਮੇਵਾਰੀ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਐਕਟ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ; ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰੁਕਾਵਟ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨੁਕਸ ਕੱਢਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਓਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਕਸਰ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਨੁਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ।

ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪੂਰਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਅਹੁਦੇ ਹਨ । ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਅਸਲ ਵਿਧਾਨਕ

ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣ ਲਈ, ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮਦਦਗਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਕੀਮ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯੋਕਤਾ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਬੀਮਾ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਕੰਮਕਾਜ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਰੁਕਾਵਟ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 80 ਅਤੇ 82 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 76 ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਉਪਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਹੱਤਵ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੈਲੀਗੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਧਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ " ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ"। ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਿਰਫ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਜੋ ਉਸ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਕਦਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੋਡ ਦੇ ਨਾਲ ਪੈਰੀ ਮੈਟੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰੀਖਣ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਗਭਗ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ। ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਮਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਚਾਰੈਕਟਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ

ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਹੀ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕੇਨ ਹੈ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਸੀਮਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ 'ਤੇ, ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 75(3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ, ਵਿਵਾਦ ਜਾਂ ਦੇਵਦਾਰੀ ਬਾਰੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ, ਨਿਪਟਣ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰੇ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ, ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਪੂਰਵ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਂ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਛੱਡ ਕੇ। ਜਦੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਗੁਆਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਵੀ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਆਚਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 96(1) (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ "ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ" ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ "ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ" ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਸੰਕੁਚਿਤ ਆਯਾਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 96(1) (ਬੀ) 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਯੋਗ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਲ. ਕਪੂਰ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣਾ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ, ਸਟੀਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਆਮ ਸਮੀਕਰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ

ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਦਾਹਰਨ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਉਪਯੋਗੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਸੈਕਸ਼ਨ 96(1) (ਬੀ) ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਮੈਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸਕੀਮ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਉਸਾਰੀ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਵਿਰੋਧੀ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 96(1)(b) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੀਮਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ 17 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਡੀ. ਫਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ 17 ਅਤਿ-ਵਿਅੰਗ ਹੈ। ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, (1) ਜਿਸ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਮੈਂ ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਸੀਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਰਲੀਕਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਦਮ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Raj Kumar